

Даровити българчета.

Малкия пѣвецъ.

Хубавъ септемврийски день.

Столицата е въ празничната си прѣмѣна.

Заникъ-слънце багри куполитѣ на Народния театъръ.

Разтопено злато, съкашъ, се разлива по стѣклата на прозорцитѣ му.

Театърътъ е пустъ.

Дневниятъ шумъ все повече заглъхва и се слива съ вечерната тишина.

Нѣколко дѣца, насѣдали по каменнитѣ стѣпала на театъра, весело разговаряха. Тѣ сж доволни и щастливи, че сж продали всичкитѣ си вѣстници и цигари.

Между тѣхъ най-веселъ е малкиятъ Асѣнчо. Той винаги бѣе и тѣй сладко, че всичкитѣ дѣца го обичаха. Асѣнчо бѣше тѣхенъ любимецъ. И сега, когато весело пѣеше между другарчетата си, нѣкои отъ тѣхъ го накараха да се покачи на високия камъкъ при една колона.

И той запѣ. Другарчетата му съ вдигнати глави бѣха си устремили очитѣ въ своя любимъ пѣвецъ. А той тѣй увлекателно пѣеше, че минувачитѣ отъ далечъ се вслушваха и замираха. И единъ по единъ бавно и тихо пристѣпваха при дѣцата.

Скоро навалицата отъ любопитни нарасна и изпълни терасата и стълбитѣ на театъра. И малкия пѣвецъ остана закритъ за погледитѣ на новопридошлитѣ, които не спираха. Тѣ слушаха въ сподавено вълнение сладката пѣсенъ на непознатия пѣвецъ, до като ехото на бурно ржкоплѣскание и «браво!» мокри стихналия му гласъ.

Нѣкой се сѣти и шедро залетѣха банкноти въ джебоветѣ и ржцѣтѣ на слисания пѣвецъ, който имъ отвърщаше:

— Азъ не пѣя за пари!

Тѣй малкиятъ пѣвецъ, Асѣнчо Христовъ, стана извѣстенъ и на възрастнитѣ въ столицата.

Асѣнчо Христовъ е роденъ на 15 августъ 1910 г. въ София и сега е ученикъ въ III отдѣление. Той продава вѣстници и цигари за да помага на бѣднитѣ си родители — Парашкева и Христо Иванъви, прѣселени отъ гр. Прилѣпъ — Македония. Тѣ живѣятъ въ Ючъ-Бунаръ, на ул. «Одринъ» № 39.

Асѣнчо е даровито музикално дѣте. Още на три-годишната възраст е очудвалъ всички съ способността си да запомни